

[Kurt Hansen.]

andre områder, hvor der findes en masse mennesker, som yder nogle lønarbejderfunktioner på stort set lige vilkår med de lønarbejdere, som man har inden for de private erhvervsliv? Hvem er det? Kan vi få det svar, eller kan vi ikke få svaret?

Ingomar Petersen havde nogle bemærkninger om, at der var flere unge piger, der skulle sikres beskæftigelse, og at nu havde man selvfølgelig skåret 5.000 mennesker væk inden for daginstitutionsområdet og havde sparet lig med nul og niks, men så skulle man til at sætte forskelligartet arbejdssterapi i gang inden for andre områder. Hvorfor ikke erkende, at man på dette område har gjort en fundamental fejl, og trække det tilbage? Det kunne give langt mere beskæftigelse til den gruppe, som hr. Ingomar Petersen har beskæftiget sig med her.

Kristeligt folkeparti spurgte, hvad VS har gjort, eller hvad partierne som sådan har gjort, og sagde, at ideologi og forskelligartet syn kunne man diskutere ved kongresser og sommerstævner osv. Det, der er væsentligt, er at lægge partiernes synspunkt frem, de modeller, man har til løsning af de forskelligartede problemer, der dukker op.

Vi kan naturligvis under ingen omstændigheder acceptere devisen med, at vi er alle i samme båd, at det går helt fint, som det går. Vi har set, hvad det rent faktisk betyder, at når der er arbejdsløshed, er det arbejderklassen, der kommer til at bære omkostningerne af den. Vi ser forfølgelse af syge, og vi ser, hvordan repressionen vælter ned over arbejderklassen på mange forskellige måder.

Statsministeren var af den opfattelse, at vi var mere eller mindre færdige med at diskutere problemerne omkring den teknologiske arbejdsløshed. VS har aldrig sagt, at vi er 100 pct. modstander af, at der indføres mere moderne og mere avanceret teknologi i industrien. Naturligvis er vi ikke det. Det, der bare er spørgsmålet, som vi hele tiden må stille os selv, og som vi hele tiden må tage ind i diskussionerne, er: hvordan bliver denne teknologi anvendt? Bliver den ensidigt anvendt i kapitalejernes interesser, så må vi sige fra. Så må vi være med til at støtte en kamp, der foregår ude omkring i samfundet, for, at den ikke skal bruges til støtte for kapitalejernes profitinteresser,

men at den skal bruges til at gøre arbejde mere menneskeværdigt og mere lettilgængeligt for de arbejdere, som står ude omkring på arbejdspladserne. Det må være den måde, man anvender teknologien på, og ikke nogen som helst anden måde, men det er naturligvis en illusion at tro, at man i et kapitalistisk samfund kan føre disse smukke tanker og ideer ud i deres yderste konsekvens.

I forbindelse med fremskridtspartiets forslag om motiveret dagsorden kan jeg umiddelbart sige, at det kan VS under ingen omstændigheder stemme for.

I forbindelse med DKPs forslag om motiveret dagsorden må jeg sige, at DKPs dagsorden består jo dels af en række selvfølgelig konstateringer: hvor stor arbejdsløsheden er, hvor meget det beløber sig til i dagpenge osv., dels af en opfordring til regeringen om at fremsætte en arbejdsplan til formindskelse af ledigheden. Begrundelsen er, at regeringen ikke hidtil har taget de fornødne initiativer.

Lad os for det første, selv om det kan være en grim én at sluge, se stort på, at man foregiver, at regeringen kunne have taget de fornødne initiativer. Ja men de fornødne initiativer kan ikke tages under det samfundssystem, som råder. Det er ikke uden grund, at vi som socialister er modstandere af dette system. Det højeste, en socialdemokratisk regering eller for den sags skyld det såkaldte arbejderflertal kan gøre imod arbejdsløsheden i et kapitalistisk samfund vil stadig være langt under det fornødne. Men o. k., lad os se bort fra denne tilsløring ved denne lejlighed. Vi har set det så ofte, at vi efterhånden må tro, at DKP mener, hvad de skriver, og i så fald må vi erklære os totalt uenige.

Men hvad er det mere konkrete indhold i dagsordensforslaget? Her kan man ikke se bort fra, at det fra debatten her såvel som fra tidligere debatter om finanslovsforslaget m. v. er bekendt, hvad forslagsstilleren mere konkret mener med en beskæftigelsesplan, ligesom det er bekendt, hvad regeringen forstår ved beskæftigelsespolitik. Regeringens krisepolitik har hovedsagelig bestået i at favorisere forskellige kapitalinvesteringer, uanset om de giver større garanti for øget beskæftigelse på lidt længere sigt, måske snarere tværtimod, og DKP opfatter givet-